

UZASADNIENIE

T. K. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w O. z dnia 28 lutego 2013 r. w sprawie o sygn. akt VII K 67/13 za czyn z art. 278 § 1 kk popełniony w dniu 30 października 2012 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat oraz na podstawie art. 33 § 3 kk karę 50 stawek grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 10 złotych. Wyrok uprawomocnił się 08 marca 2013 r. Postanowieniem z dnia 24 marca 2014 r. w sprawie o sygn. akt VII K 67/13 zarządzono skazanemu wykonanie kary pozbawienia wolności. Stwierdzono, że kara grzywny orzeczona wobec T. K. na podstawie art. 33 § 2 kk podlega odrębnemu wykonaniu. Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2014 r. na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustawy (Dz. U. z 2013 r. poz. 1247) zamieniono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 28 lutego 2013 r. w sprawie VII K 67/13 na karę 30 dni aresztu;

2. Sądu Rejonowego w O. z dnia 22 maja 2013 r. w sprawie o sygn. akt VII K 1419/12 za czyn z art. 291 § 1 kk popełniony w dniu 7 czerwca 2012 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz na podstawie art. 33 § 2 kk na karę grzywny 20 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych. Postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2014 r. na podstawie art. 75 § 1 kk zarządzono wobec skazanego wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 22 maja 2013 r.;

3. Sądu Rejonowego w O. z dnia 02 lipca 2013 r. w sprawie o sygn. akt VII K 503/13 za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełniony w okresie od września 2012 r. do 24 października 2012 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat. Postanowieniem z dnia 24 marca 2014 r. na podstawie art. 75 § 1 kk zarządzono skazanemu wykonanie kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w niniejszej sprawie. Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2014 r. na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 1247) zamieniono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 2 lipca 2013 r. na karę 30 dni aresztu;

4. Sądu Rejonowego w O. z dnia 19 lutego 2014 r. w sprawie o sygn. akt II K 1084/13 za czyn z art. 278 § 1 i 5 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 28 czerwca 2012 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, za ciąg przestępstw z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk popełniony w dniach 03 listopada 2012 r., 10 listopada 2012 r. 14 listopada 2012 r. oraz 15 listopada 2012 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 278 § 1 kk popełniony w dniu 26 października 2012 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 278 § 1 kk popełniony w dniu 31 października 2012 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wskazany wyrok wymierzono karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat. Wyrok uprawomocnił się 27 lutego 2014 r.;

5. Sądu Rejonowego w O. z dnia 24 lutego 2014 r. w sprawie o sygn. akt II K 1481/13 za ciąg czynów z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk popełniony w okresie od 7 do 21 marca 2013 r., od 3 do 6 kwietnia 2013 r., od 19 do 21 maja 2013 r., od 20 do 21 czerwca 2013 r., w okresie od 7 do 9 lipca 2013 r., w okresie od 8 do 17 lipca 2013 r. oraz w okresie od 9 do 10 lipca 2013 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok uprawomocnił się 04 marca 2014 r.;

(dowód: informacja o karalności k. 6-7v, odpisy orzeczeń k. 15-18, 21-23, 29-30, k. 34-39, informacja o pobytach i orzeczeniach k. 25-27)

Skazany przed osadzeniem w zakładzie karnym mieszkał z rodzicami i pozostawał na ich utrzymaniu. Zachowywał się agresywnie wobec domowników, sprawiał kłopoty wychowawcze. W środowisku lokalnym nie miał dobrej opinii. Matka skazanego w trakcie wywiadu kuratora wypowiadała się negatywnie o synu. Nie wyraża zgody, aby podczas

przepustek z zakładu karnego przebywał w domu rodzinnym. Rodzice deklarują, że skazany może liczyć na ich pomoc, jedynie wówczas, gdy poprawi swoje zachowanie.

(dowód: opinia o skazanym k. 24v)

Skazany orzeczoną karę pozbawienia wolności odbywa w systemie zwykłym, nie jest zatrudniony. Od początku pobytu w warunkach izolacji więziennej, jego zachowanie jest poprawne. Nie był nagradzany regulaminowo, nie był karany dyscyplinarnie. Nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej. W warunkach zakładu karnego typu półotwartego funkcjonuje właściwie. Uczestniczy na zasadach ogólnych w zajęciach kulturalno- oświatowych realizowanych na terenie zakładu karnego. Nie zaobserwowano zachowań agresywnych ani autoagresywnych. Nie stosowano wobec skazanego środków przymusu bezpośredniego. Skazany krytycznie wypowiada się na temat popełnionych przestępstw i trybu życia jaki prowadził przed osadzeniem w zakładzie karnym. Utrzymuje kontakt zewnętrzny w formie widzeń z ojcem, konkubiną i rodzeństwem. Nie korzystał z zezwoleń na widzenia i przepustki poza obrębem zakładu karnego.

(dowód: opinia o skazanym k. 24v)

Skazany od 14 stycznia 2014 r. uczestniczył w projekcie (...), współfinansowanym przez Unię Europejską w przedmiocie przeciwdziałania wykluczeniu i wzmocnieniu sektora ekonomii społecznej oraz aktywizacji zawodowej i społecznej osób zagrożonych wykluczeniem społecznym. Udział w projekcie został przerwany z uwagi na osadzenie skazanego w zakładzie karnym. Podczas projektu, wymieniony uczestniczył w zajęciach psychologicznych. Z opinii psychologicznej dotyczącej skazanego jako beneficjenta projektu wynika, że trwający proces grupowy oraz zaangażowanie wymienionego w uczestnictwo w projekcie (...) sprzyjały zmianie postaw na konstruktywne i prospołeczne.

(dowód: zaświadczenie z Towarzystwa (...) k. 9-10, opinia psychologiczna dotycząca beneficjenta projektu wydana przez (...) k. 11)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art.85 kk jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Natomiast jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów to sąd wydaje wyrok łączny (art. 569§1 kpk).

Istotnym jest, iż zawarte w art. 85 kk sformułowanie „pierwszy wyrok”, oznacza chronologicznie najwcześniejszy z wyroków objętych postępowaniem w sprawie o wydanie wyroku łącznego. W uchwale z dnia 25.02.2005r Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż zawarte w art. 85 kk określenie „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do chronologicznie pierwszego wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnych przestępstw.

Pierwszy chronologicznie z wyroków, którego kara pozbawienia wolności podlega połączeniu w ramach niniejszego wyroku, zapadł w dniu 22 maja 2013 r. w sprawie VII K 1419/12. Przestępstwa w kolejnej sprawie podlegającej łączeniu, tj. II K 1084/13 zostały popełnione kolejno: w dniu 28 czerwca 2012 r., w dniach 03 listopada 2012 r., 10 listopada 2012 r. 14 listopada 2012 r. oraz 15 listopada 2012 r. , w dniu 26 października 2012 r. , w dniu 31 października 2012 r. , a więc przed datą wydania wyroku w sprawie VII K 1419/12, co nastąpiło w dniu 22 maja 2013 r. Wyrokiem w sprawie VII K 1419/12 wymierzono karę jednostkową w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby w wymiarze lat 3. Na podstawie art. 33 § 1 kk wymierzono karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł. Wyrokiem w sprawie II K 1084/13 za poszczególne czyny wymierzono kary jednostkowe w wysokości 8 miesięcy pozbawienia wolności, 1 roku pozbawienia wolności, 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W przedmiotowej sprawie nie zachodziły warunki do połączenia kar pozbawienia wolności wymierzonych wyrokami w sprawach VII K 67/13, VII K 503/13 oraz II K 1481/13.

Wyrok w sprawie Sądu Rejonowego w O.z dnia 28 lutego 2013 r. o sygn. akt VII K 67/13 chronologicznie zapadł jako pierwszy, zaś daty popełnienia przestępstw w sprawach opisanych w wyrokach: w pkt 2 tj. 7 czerwca 2012 r., w pkt 3 tj. w okresie od września 2012 r. do 24 października 2012 r., oraz w pkt 4 tj. w dniu 28 czerwca 2012 r., w dniach 03 listopada 2012 r., 10 listopada 2012 r. 14 listopada 2012 r. oraz 15 listopada 2012 r., w dniu 26 października 2012 r., w dniu 31 października 2012 r. wskazują, że zostały one popełnione przed wydaniem wyroku w sprawie VII K 67/13. Wyrokiem tym orzeczono karę pozbawienia wolności w wysokości 6 miesięcy z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 10 złotych.

Brak możliwości objęcia węzłem kary łącznej wskazanego w pkt 1 wyroku wynika z wejścia w życie ustawy z dnia 27 września 2013 o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustawy (Dz. U. z 2013 r. poz. 1247). Na mocy art. 50 ust. 1 cytowanej ustawy, postanowieniem z dnia 30 czerwca 2014 r. zamieniono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 28 lutego 2013 r. w sprawie VII K 67/13 na karę 30 dni aresztu. Przedmiotowa ustawa wprowadziła kontrawencjonalizację czynu objętego wyrokiem w sprawie VII K 67/13 i w konsekwencji zamianę kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo na karę aresztu za wykroczenie. Z uwagi na powyższe okoliczności, przestępstwo objęte wskazanym wyrokiem w świetle nowej ustawy stało się wykroczeniem. Obowiązujące przepisy nie przewidują w takim wypadku możliwości wymierzenia kary łącznej nawet, gdy czyny pozostają w realnym zbiegu, albowiem wymagałoby to połączenia kary pozbawienia wolności za przestępstwo z karą aresztu za wykroczenie, co nie jest możliwe w świetle obowiązujących przepisów. Zwrócić w tym zakresie należy uwagę na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2014 r. w sprawie I KZP 3/14. Zgodnie z tezą wskazanej uchwały Przepis art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247) ma zastosowanie także w sytuacji orzeczenia podlegającej wykonaniu kary łącznej, obejmującej karę pozbawienia wolności wymierzoną za przestępstwo, stanowiące według tej ustawy wykroczenie. W przedmiocie możliwości połączenia kary grzywny z wyroku w sprawie opisanej w pkt. 1 (VII K 67/13) z karą grzywny orzeczoną w sprawie VII K 1419/12 (pkt 2), Sąd oparł się na wykładni systemowej wskazanego wyżej przepisu, mając na uwadze charakter i ratio legis wprowadzonej kontrawencjonalizacji a także analogii do podniesionego stanowiska Sądu Najwyższego. W wyniku kontrawencjonalizacji czyn z kategorii przestępstw został przeniesiony do kategorii wykroczeń. Na podstawie powyższego przepisu (art. 50 ust. 1) zamianie na karę aresztu podlegała jedynie kara pozbawienia wolności. Obowiązujące przepisy przewidywały zamianę kary grzywny za przestępstwo na karę grzywny za wykroczenie jedynie w przypadku, gdyby kara grzywny orzeczona za przestępstwo przekraczała ustawowy próg kary grzywny za wykroczenie, tj. kwotę 5 000 zł. W przedmiotowej sprawie (VII K 67/13) kara grzywny nie podlegała zamianie, z uwagi na nie przekroczenie podanej kwoty. Niemniej jednak z uwagi na zasadę równego traktowania należy ją traktować w taki sposób jakby była karą grzywny za wykroczenie. Wykładnia przepisu nie może prowadzić do poglądu niemożliwego do zaakceptowania. Nie byłaby zasadna a wręcz sprzeczna z podstawowym porządkiem prawnym interpretacja, która jedynie z uwagi na wysokość wymierzonej kary, premiować miałyby skazanych, wobec których orzeczono kary grzywny powyżej 5.000 zł. i jedynie w stosunku do nich traktować karę grzywny jako orzeczoną za wykroczenie, zaś w przypadku niższych orzeczonych kar grzywny w dalszym ciągu traktować je jako orzeczone za przestępstwo.

Analogiczna sytuacja zachodzi w stosunku do wyroku opisanego w pkt. 3, tj. wyroku Sądu Rejonowego w O.z dnia 02 lipca 2013 r. w sprawie VII K 503/13. Czyn objęty wyrokiem w niniejszej sprawie został popełniony w okresie od września 2012 r. do 24 października 2012 r. Orzeczono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat. Analiza tego wyroku i kolejnych zapadłych w stosunku do skazanego wyroków wskazuje, że w aspekcie zbiegu przestępstw, podlegałby on połączeniu z wyrokiem opisanym w pkt. 1 (VII K 67/12), pkt 2 (VII K 1419/12), pkt 4 (II K 1084/13). W przypadku wskazanego wyroku, postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2014 r. na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 1247) zamieniono karę 8 miesięcy pozbawienia

wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 2 lipca 2013 r. na karę 30 dni aresztu. Z uwagi na kontrawencjonalizację czynu objętego wskazanym wyrokiem i związaną z tym zamianę kary pozbawienia wolności na karę aresztu odpadła możliwość połączenia tego wyroku węzłem kary łącznej z karami za przestępstwa pozostające w realnym zbiegu.

Brak jest podstawy do połączenia kary wynikającej w wyroku opisanego w pkt. 5, tj. wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 24 lutego 2014 r. sygn. akt II K 1481/13. Wskazanym wyrokiem orzeczono karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ciąg czynów z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk został popełniony w okresie od 7 do 21 marca 2013 r., od 3 do 6 kwietnia 2013 r., od 19 do 21 maja 2013 r., od 20 do 21 czerwca 2013 r., w okresie od 7 do 9 lipca 2013 r., w okresie od 8 do 17 lipca 2013 r. oraz w okresie od 9 do 10 lipca 2013 r., a więc już po wydaniu pierwszego wyroku podlegającego łączeniu, tj. wyroku Sądu Rejonowego w O. w sprawie VII K 1419/12, który zapadł w dniu 22 maja 2013 r.

Z uwagi na powyższe należało wymierzyć karę łączną pozbawienia wolności w stosunku do T. K., biorąc za podstawę kary wymierzone za zbiegające się przestępstwa wyrokami Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 22 maja 2013 r. w sprawie VII K 1419/12 oraz z dnia 19 lutego 2014 r. w sprawie II K 1084/13.

Sąd podzielił wyrażony w orzecznictwie pogląd, zgodnie z którym niezależnie od tego, czy wyrokami podlegającymi łączeniu orzeczono wyłącznie kary za poszczególne przestępstwa, czy także kary łączne, górną granicę kary orzekanej w wyroku łącznym stanowi suma kar jednostkowych (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2008r., sygn. akt V KK 467/07 postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2007 r., sygn. akt V KK 419/06, OSNKW 2007, poz. 74, z. 10).

Sąd wydając nowy, kolejny wyrok łączny nie tylko, że nie jest związany wymierzonymi w poszczególnych sprawach karami łącznymi, ale i granic nowej kary łącznej nie wyznaczają mu poprzednie kary łączne orzeczone w wyrokach łącznych. Nie zachodzi w tym względzie powaga rzeczy osądzonej (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 31 lipca 2008., sygn. akt II AKa 208/08).

Kwestią otwartą przy łączeniu kar jednostkowych pozbawienia wolności była wysokość kary łącznej, którą należało orzec za zbiegające się przestępstwa. Do wyboru Sąd miał zastosowanie jednej z zasad: zasadę absorpcji, polegającą na wymierzeniu kary łącznej w wysokości kary najsurowszej orzeczonej za zbiegające się przestępstwa, zasadę kumulacji sprowadzającą się do zsumowania kar oraz zasadę asperacji, według której wymiar kary łącznej oscyluje w granicach od najsurowszej kary jednostkowej do sumy kar jednostkowych.

W niniejszej sprawie Sąd zastosował zasadę asperacji, czyli częściowej absorpcji. Jednostkowa kara w sprawie VII K 1419/12 wynosiła 6 miesięcy pozbawienia wolności, w sprawie II K 1084/13 jednostkowe kary wynosiły 8 miesięcy pozbawienia wolności, 1 rok pozbawienia wolności, 8 miesięcy pozbawienia wolności, 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Najwyższą z orzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności jest kara 1 roku pozbawienia wolności, natomiast suma kar jednostkowych podlegających łączeniu wynosi 3 lata i 6 miesięcy.

Sąd dysponował zatem możliwością wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności w granicach od 1 roku do 3 lat i 6 miesięcy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dopuszcza się taki stan rzeczy, zgodnie z którym wyrok łączny może pogorszyć sytuację skazanego, w szczególności przy łączeniu wyroków zawierających już kary łączne, a wprost przewiduje to art. 88 kk (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2008r. o sygn. akt IV KK 113/08). W ten sposób nie premiuje sprawcy popełniającego więcej niż jedno przestępstwo i nie prowadzi do bezkarności pewnych jego działań. W oparciu o tak ukształtowany wymiar kary łącznej sprawca wielokrotnie karany nie jest uprzywilejowany w porównaniu z osobą, która popełniła pojedynczy czyn przestępczy.

Z takim przypadkiem mamy do czynienia w rozpatrywanej sprawie, gdzie skazany popełnił w przeszłości przestępstwa z art. 278 § 1 kk, z art. 291 § 1 kk, z art. 286 § 1 kk a więc dopuścił się przestępstw przeciwko mieniu a także z art. 275 § 1 kk a więc przeciwko wiarygodności dokumentów, pomiędzy którymi nie zachodzi związek przedmiotowy. Między czynami zachodzi związek czasowy. Nie stanowią one jednakże jednego ciągu działań, skazany działał bowiem w różny sposób, co znalazło swój wyraz w kwalifikacji prawnej jednostkowych czynów. Czyny dokonane przez skazanego skierowane były przeciwko chronionym prawem dobrom różnych osób. W sprawach nie zachodziły okoliczności, które uzasadniałyby nadzwyczajne złagodzenie kary (tak też wyrok SA w Katowicach z 8 marca 2001 r., II Aka 59/01, Prok. i Pr. 2002, z. 3, poz. 21).

Przy wymiarze kary łącznej, Sąd uwzględnił liczbę i charakter przestępstw objętych wyrokami podlegającymi łączeniu. Popelnienie tego rodzaju przestępstw stanowi negatywną przesłankę prognostyczną, świadczącą o lekceważącym stosunku skazanego do obowiązującego porządku prawnego.

W wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 28 lutego 2013 r. w sprawie VII K 67/13 Sąd warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności. Następnie postanowieniem z dnia 24 marca 2014 r. w sprawie VII K 67/13 zarządził skazanemu wykonanie kary pozbawienia wolności. W wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 22 maja 2013 r. w sprawie VII K 1419/12 warunkowo zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby, następnie postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2014 r. zarządził wykonanie kary pozbawienia wolności. W kolejnym wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 02 lipca 2013 r. w sprawie VII K 503/13 także warunkowo zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności, które następnie zarządził postanowieniem z dnia 24 marca 2014 r. Analiza zapadłych wobec skazanego orzeczeń prowadzi do wniosku, że skazany otrzymywał szansę na uniknięcie izolacji penitencjarnej poprzez warunkowe zawieszanie orzeczonych kar pozbawienia wolności. Powyższa analiza wskazuje także, że skazany nie wykorzystał danej mu kilkakrotnie szansy, popełniał kolejne przestępstwa i w konsekwencji zarządził wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności, co doprowadziło wymienionego do odbywania kary w warunkach izolacji penitencjarnej. Powyższe oznacza, że skazany nie wyciągał wniosków z dotychczasowych skazań a także świadczy o braku resocjalizacji i jego wysokiej demoralizacji. Dotychczas orzeczone i odbyte kary nie doprowadziły do resocjalizacji Nie osiągnęły one pożądanego efektów wychowawczych w stosunku do niego.

W tej sytuacji uznać należy, że jedynie dłuższa resocjalizacja w warunkach zamkniętego zakładu może osiągnąć pozytywne efekty wychowawcze i wdobyć skazanego do przestrzegania porządku prawnego.

Przy wymiarze kary łącznej Sąd uwzględnił także opinię o skazanym. Podkreślić należy, że opinia środowiska lokalnego oraz rodziny z okresu przed osadzeniem w zakładzie karnym nie jest pozytywna. Skazany w miejscu zamieszkania zachowywał się agresywnie wobec domowników i sprawiał problemy wychowawcze. Powyższe nie daje podstawy do wywiedzenia pozytywnej prognozy kryminologicznej względem skazanego. Karę pozbawienia wolności skazany odbywa w systemie zwykłym, nie jest zatrudniony. Nie był nagradzany regulaminowo ani karany dyscyplinarnie. Jego zachowanie w warunkach izolacji penitencjarnej jest poprawne. Nie deklaruje się jako członek podkultury przestępczej. Wypowiada się krytycznie wobec popełnionych przestępstw. Opinia o skazanym w zakładzie karnym nie jest negatywna, jednak okoliczności tej nie należy przeceniać a z pewnością nie sposób na tej podstawie wywodzić szczególnie pozytywnej prognozy kryminologicznej względem skazanego. W ocenie Sądu zachowanie skazanego w zakładzie karnym wynika z naturalnego dostosowania się do warunków izolacji i trybu życia w zakładzie karnym. Tym samym, nie zasługuje on na szczególne względy przy wymiarze kary łącznej. Nie należy przeceniać podnoszonej przez skazanego okoliczności odnoszącej się do uczestnictwa w programie (...). Podnieść należy, że uczestnictwo w programie skazany rozpoczął w styczniu 2014 r. a więc w czasie, kiedy toczyła się sprawa o sygn. akt II K 1481/13, w której wyrok zapadł w dniu 24 lutego 2014 r. i z uwagi na wcześniejsze skazania, realne było orzeczenie surowej bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Powyższą okoliczność należy interpretować, jako próbę działania w kierunku polepszenia sytuacji procesowej. Nadto, nie sposób uznać, że krótkie uczestnictwo w programie w sposób trwały wpłynęło na zmianę zachowania skazanego. Wymieniony z powodu osadzenia w zakładzie karnym z dniem 08 kwietnia 2014 r. nie ukończył, rozpoczętego w styczniu 2014 r. programu, przewidzianego na cały rok.

Reasumując, z uwagi na powyższe okoliczności, Sąd uznał, iż adekwatną i sprawiedliwą, będzie kara 2 lat pozbawienia wolności, czyli o 1 rok i 6 miesięcy niższa od sumy kar jednostkowych orzeczonych wyrokami podlegającymi łączeniu.

Wobec braku warunków do wydania wyroku łącznego w sprawach o sygn. akt II K 1481/13, VII K 67/13, VII K 503/13, postępowanie w tym zakresie Sąd umorzył.

Pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach a nie objęte wyrokiem łącznym pozostawiono do odrębnego wykonania.

O kosztach obrony skazanego wykonywanej z urzędu orzeczono w oparciu art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze w zw. z art. 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 219 poz. 1872 z późn. zm.) , zasądzając na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. P. kwotę 120 zł tytułem wynagrodzenia za obronę skazanego wykonywaną z urzędu w sprawie o wydanie wyroku łącznego oraz kwotę 26,40 zł tytułem 22% podatku VAT od wynagrodzenia.

Sąd na podstawie art.624 § 1 kpk zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych uwzględniając jego aktualną sytuację materialną. Wymieniony nie posiada bowiem odpłatnej pracy ani majątku.